

ἡ βεβαιότης σχεδὸν προσεχοῦς θανάτου. Ἡ κυρία Καρτβράιτ συνεμερίζετο τὴν γενικὴν ἀνάμνησιν ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο, τὸ τοσοῦτον θαυμασίως πεπρωκισμένον ὑπὸ τῆς φύσεως, ὑπεσκάπτετο ὑπὸ ἀπειρίας ἀνάτου, ὃ δὲ θάνατος ἤθελεν εἶσθαι δι' αὐτὸ τὸ μέγιστον τῶν εὐεργετημάτων, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ τῷ εὐχηθῶσιν οἱ φίλοι του.

«Προσεπάθησα ἀνευδότης, μοι ἔλεγεν ἓν τινι τῶν ἐπιστολῶν της, ν' ἀκολουθῆσω ὅσον ἠδύναμαι τὰς τοσοῦτον σοφὰς προθέσεις τῆς ἀξιολόγου μητρὸς του καὶ νὰ ἰσχυροποιήσω τὴν ψυχὴν αὐτοῦ κατὰ τῆς ὀδύνης τοῦ μικροῦ σώματος του. Φρονῶ ὅτι ἐπέτυχον διδάξασα αὐτὸ νὰ ἀπομνήσκη. Ἄλλὰ, φεῦ! δύναμαι νὰ καταβάλω αὐτὴν τὴν ὀδύνην; Πῶς νὰ καταπραῦνω τὴν πικρὰν τῶν ὕβρεων καὶ τῶν ταπεινώσεων; Εἶναι ἀσθενεστάτη παρηγορία ἡ γνώσις, ὅτι κέκτηται τὸ ἀκατάβλητον θάρρος Σπαρτιάτου καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν χριστιανοῦ, εἰ καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ εἶναι μακρὰ σειρὰ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀγωνίας. Σήμερον ἀκόμη—καὶ ἐν τούτοις εἶναι νεώτατος ἀκόμη—εἰς ποίαν θλιβερὰν ὑπαρξίν δὲν εἶναι καταδικασμένος, μαραινόμενος ἐπὶ τῆς ἐπαδύνου κλίνης του ἢ συοόμενος ἐν τῇ κλίνῃ του διὰ μέσου τῶν μονοτόνων τούτων κήπων (μοι ἔγραφεν ἀπὸ τῆς ἰταλικῆς αὐτῶν ἐπαύλευς) ὁ μικρὸς ἀσθενής, ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του ἀπολαμβάνουσι πάσας τὰς χαρὰς τῆς νεότητος, τῆς υγιείας καὶ τῆς εὐρωστίας! Ἡ σπανία αὐτοῦ διάνοια παρέχει εἰς αὐτὸν ἀληθῶς ἡρωικότερας τινὰς τῆς ὠρίμου ἡλικίας τέρψεις! ἄλλὰ δύναται αὐταὶ ν' ἀναπληρώσωσι τὰς τῆς νεότητος, ἐπὶ παραδείγματι τὰς τῆς εὐθύμου καὶ ζωηρῆς ζωῆς τοῦ ἀδελφοῦ του λόρδου Λουδοβίκου; Ἄ! ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς ἰλαρότητος, τῆς εὐρωστίας καὶ τῆς υγιείας! Ἴδου, τὸν βλέπω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πηδῶντα ἀπὸ τοῦ ἀραβικοῦ ἵππου του κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἀπὸ περίπατον εἰς τὰ μαγευμένα ταῦτα περὶχωρα. Ὅποια ἀντίθεσις μετὰ τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ του!

Ἡ ἀκροσφαλῆς υγιεία τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν, ἐξηκολούθει, ἔχει καὶ ἄλλας συνεπείας θλιβερωτέρας ἀκόμη. Ἄπαντες θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἐπιθάνατον—τοιούτος δὲ ὑπῆρξε πάντοτε ἀπὸ τῆς ἐξ Ἀγγλίας ἀναχωρήσεως μας—καὶ ἔσχον τὰς μεγίστας τῶν δυσχερειῶν, ὅπως ἐπιτύχω τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀνατροπῆς του. Μόνον καταπέισασα τὸν μαρκήσιον ὅτι αὕτη εἶναι δι' αὐτὸν ἀναγκαία διασκέδασις καὶ τέρψις.—ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ ἐλευθερίαν ἐνεργείας.—Πρὸς τίνα λόγον, μοι ἐπανελάμβανον ἀκαταπαύστως, καὶ τίς ἢ ἐξ αὐτῆς ὄφελεια; Ὅμοιωθῶ, ὅτι συμερίζομαι τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ βλάπτειν τὰ πράγματα, ἤθελον δ' αἰσθανθῆ βεβαίως νὰ μ' ἐγκαταλείπη τὸ θάρρος μου, ἂν ἤ-

μην ὑποχρεωμένη νὰ ἐξεγείρω τὸν λόρδον Σαινζερμαίν εἰς τὴν ἐργασίαν. Τοῦναντίον αἰσθάνομαι δυσκολίας νὰ μετριάζω τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. Οὐδέποτε κορέννυται πίνων ἀπὸ τοῦ φρέατος τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐπιθυμῶν τὰ πάντα νὰ γνωρίζῃ καὶ τὰ πάντα νὰ μανθάνῃ.

Ἄληθῶς, ἀγαπητέ μου κύριε Οὐίλσον, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα, τὰ ἐν ἐμοὶ ἐξεγειρόμενα ἕνεκα τῆς δυστυχοῦς θέσεώς του καὶ τοῦ χαρακτῆρός του,—τὸν ὑπερβάλλοντα θαυμασμόν καὶ τὴν βαθεῖαν θλίψιν, τὴν ὁποίαν μοι ἐμπνέει.»

Ἐν ἄλλῃ αὐτῆς ἐπιστολῇ, ἀποκρινομένη εἰς τίνα ζητήματα, περὶ ὧν ἐζήτησαν πληροφορίας, μοι ὑπεδείκνυνεν ὅτι ὁ λόρδος Σαινζερμαίν ἐξῆ ἀποκεχωρισμένος οὕτως εἶπεῖν τῆς οἰκογενείας του, οὐδέποτε παρουσιαζόμενος εἰς τὸ δημόσιον μετὰ τῆς μαρκησίας· ὅτι ὁ λόρδος Λουδοβίκος ἔθεωρεῖτο ὑπὸ πάντων ὡς ἀληθὴς καὶ μόνος κληρονόμος, ὡς τοιοῦτον δὲ μετεχειρίζοντο αὐτὸν πάντες· ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅτι ἡ μαρκησία ἐφαίνετο τοσοῦτον πεπεισμένη, ὅτι ὁ πρεσβύτερος υἱὸς οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ παράσχη ὠφέλειαν δι' αὐτὴν ἢ διὰ τὰ τέκνα της, καὶ ὅτι αὕτη οὐδ' ἐλάμβανε τοῦλάχιστον τὸν κόπον νὰ ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἢ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἀφοσίωσιν ἣν εδείκνυνεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν του.

Ἡ μαρκησία εἶχε τότε τέσσαρα τέκνα· εἶχε γεννηθεῖς τρεῖς θυγατέρας μετὰ τὸν λόρδον Λουδοβίκον.

**Ἔπειτα συνέχισα.*

K^c MARSH.

Ἡ Πινακοθήκη τοῦ ἐν

ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ σχολείου τῶν Τεχνῶν, τοῦ Μετσοβείου ἤδη ἐπικληθέντος, ἐσχηματίσθη ἀξιόλογος Πινακοθήκη καὶ ἤδη ἐντελῶς παρασκευασθεῖσα ἀνοίγεται εἰς τὸ δημόσιον. Ἡ Πινακοθήκη αὕτη σύγκειται ἐξ 117 μεγάλων τε καὶ μικρῶν πινάκων. Ἐκ τούτων τέσσαρες καὶ τεσσαράκοντα πίνακες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τινες μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἀξίας, ἀπετέλουν ἄλλοτε τὴν συλλογὴν τοῦ πανεπιστημίου, ἣτις δι' ἀποφάσεως τῆς συγκλήτου καὶ τῆ πρωτοβουλία τοῦ φιλοκάλου πρυτάνεως κ. Ἀναγνωστάκη, ἀπεστάλη καὶ κατετέθη ὁλόκληρος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μετσοβείου οἰκοδομηματος. Αἱ λοιπαὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰδόμεναι εἰσὶν αἱ ἄλλοτε ἀποτελοῦσαι τὴν παλαιὰν Πινακοθήκην τοῦ σχολείου, δῶρον αἱ πλείεσται τοῦ μακαρίτου Μαντζουράνη καὶ ἄλλων, καὶ τινες ὀλίγαι δωρηθεῖσαι ἐσχάτως ὑπὸ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ διαμενούσης κυρίας Καμπάνη. Μεταξὺ τῶν πινάκων τούτων διακρίνονται ἰδίως τὸ Βαλαρκίον καὶ τὰ Χορεῦσινα Χερουβίμ τοῦ Ροῦβενς, ὁ Ἀπόλλων καὶ Ἀφροῆ τοῦ Νικολάου Πουσσέν, ὁ ἐν Ἐμμαοῦς δεῖπνος τοῦ Βασ-

σάνου, ἡ Ἐσθὴρ τοῦ Παύλου Βερωναίου, μία *Τρικυμία* τοῦ Σαλβατώρ Ρόζα, δύο πίνακες τοῦ Τιέπολη, δύο ἔτεροι τοῦ Λουκά Γιορδάνου, εἰς τοῦ Ἀλβάνη, μία *Ἀνατολή ἡλίου* τοῦ Κλαυδίου Αωρραϊνοῦ, καὶ ἄλλοι τινὲς πίνακες μικροτέρων ζωγράφων. Ἐκ τῶν ἔργων τῶν νέων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ὀλίγιστα ἔργα περιέχει ἡ Πινακοθήκη περὶ ἧς ὁ λόγος. Μόνον τοῦ ἐν Βιέννῃ διατρίβοντος ζωγράφου κ. Οἰκονόμου ὑπάρχουσιν ἀρκετὰ ἔργα, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ ἐν Φλωρεντία ἀποθανόντος Κουνελάκη, εὐχῆς δ' ἔργον εἶναι νὰ φιλοτιμηθῶσιν ὅσοι ἐκ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν δύνανται ὁπωσοῦν νὰ παραγάγωσιν ἔργα ἄξια λόγου, ν' ἀποστείλωσιν τινὰ, ὅπως συμπληρωθῇ ἐν τῇ Πινακοθήκῃ σπουδαία συλλογὴ καὶ ἀποτελεσθῇ πλήρης σειρά ἔργων ὅλων τῶν νεωτέρων καλλιτεχνῶν Ἑλλήνων. Ἐὰν δὲ καὶ οἱ πλούσιοι τῶν Ἑλλήνων δεῖξωσι ζήλόν τινα ὑπὲρ τῶν καλῶν ἔργων, δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι, τεθείσης ἤδη τῆς βάσεως, μετ' ὀλίγον θ' ἀποκτήσωμεν πλουσιωτέραν συλλογὴν, ἄξιαν τοῦ μεγάλου ὀνόματος τῆς ἡμετέρας πρωτεύουσης.

Ἡ οὕτω διασκευασθεῖσα Πινακοθήκη εἶναι ἀνοικτὴ εἰς πάντας κατὰ σάββατον καὶ κυριακὴν ἀπὸ τῆς 3^{ης} μέχρι τῆς 6^{ης} μετὰ μεσημβρίαν, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς ἡμέρας δύναται πάντοτε νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ βουλούμενος αὐτήν, ἀρκεῖ νὰ ζητήσῃ ἓνα τῶν φυλάκων τοῦ σχολείου, ὅπως εἰσαγάγῃ καὶ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν. Κατάλογος ἔντυπος ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἐκάστου πίνακος, περιέχων ἐν ὀλίγαις λέξεσι τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐργασαμένου αὐτὸν, ὑπάρχει ἐπὶ τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τραπέζης πρὸς χρῆσιν τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Πινακοθήκην καὶ ὀρεγομένων νὰ ἐρευνήσωσι τὰ κατ' αὐτήν.²

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Οἱ εὐρισκόμενοι ἐπὶ ὑψηλῶν θέσεων ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀνέλθωσιν εἰς ἔτι ὑψηλότερας· οἱ καθέξαντες ὅμως τὰς ὑψίστας, πολλάκις ἀποβλέπουν μετὰ λύπης εἰς τινὰ εὐχαριστοτέραν θέσιν, ἣν ἀφῆκαν.

* * Πρὶν μεμψιμοιρήσῃς διότι δὲν ἐπληρώθησαν ὄλαι σου αἱ ἐλπίδες, σκέφθητι ὅτι οὐδ' οἱ φόβοι σου πάντες ἐπραγματοποιήθησαν. (Rukeri).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τὴν ἐπίσημον, τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ τοῦ Register general, τὸ Λονδίνον κατέχει ἔκτασιν 122 μιλίων ἀγγλικῶν (1 ἀγγλ. μίλ. = 1,608 ἢ 1,609 μέτρα γαλλικὰ). Αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἔχουσιν ἔκτασιν ὀλίγην 1,500 μιλίων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν οἰκίων ἀνέρχεται εἰς 417,767. Πε-

1. Νομίζομεν, ὅτι αἱ πλείους τῶν εἰκόνων τούτων δὲν εἶνε πρωτότυποι, ἀλλ' ἀπλᾶ ἀντίγραφα. Σ. τ. Δ.

2. Παλαγγενεῖα.

ριέχει δὲ ἡ πόλις αὕτη μετὰ τῶν προαστείων κατοίκους 4,286,607.

Ἐκ τῆς Γαλλίας τῷ 1877 ἐξήχθησαν βιβλία γαλλικὰ ἀξίας 14,268,250 φράγκων. Ἐδημοσιεύθησαν δ' ἐν αὐτῇ βιβλία εἰς ξένους γλώσσας καὶ εἰς νεκρὰς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀξίας 1,626,252.

Ἡ ἐκ τῆς Ἀγγλίας ἐξαγωγή κατὰ τὸ 1877 ἀνέρχεται εἰς 896,316 λίρας στερλίνας. Ἀπὸ τοῦ 1875 δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐδημοσιεύθησαν 130 συγγράμματα ἀφορῶντα εἰς τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα.

Οἱ εἰς Μελίτην καταπλεύσαντες ἐβελονταὶ οἱ παρακολουθοῦντες τὸν Ἰνδικὸν στρατὸν φέρουσιν ἔτι τὸν Ἰνδικὸν ἱματισμὸν, ἥτοι μακρὸν λευκὸν χιτῶνα καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κίδαριν. Οἱ πόδες καὶ τὰ σκέλη τῶν εἶνε γυμνά. Εἰς τὰς ῥίνας καὶ τὰ ὦτα φέρουσι δακτυλίους. Τὴν κόμην ξυρίζουσι καὶ μόνον εἰς τὴν κεφαλὴν ἀφίνουσι μακρὸν πλόκαμον. Λίαν ἀξιοπεριεργὸς εἶνε ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἰνδικοῦ στρατοπέδου, ἰδίως ὅτε οἱ στρατιῶται παρασκευάζουσι τὸ ἐξ ὀρυζίου γεῦμά των. Ἐνώπιον μιᾶς σκηνῆς εἶνε ἐστημένος λευκὸς μαρμάρινος βῦς μετὰ χρυσῶν κεράτων καὶ περιδεραίου ἐκ μαργαριτῶν. Εἶνε τὸ εἶδωλον τῆς Ἰνδικῆς θεότητος. . . .

Περὶ τοῦ ἐσχάτου ἀποβιώσαντος λόρδου Ἰωάννου Ρούσσελ, τοῦ Νέστορος τούτου τῶν Ἀγγλῶν ποιητῶν, ὁ Δισρακὴς εἶπεν: «Ἐὰν τὸ κράτος ἤμοιβε τὰς ἀστυκὰς ὑπηρεσίας διὰ παρασῆμων, τὸ στήθος τοῦ εὐγενοῦς λόρδου θά ἦτο πλήρες ταινιῶν καὶ σταυρῶν καὶ ἀστέρων.»

Ἐένος πάσχων ἀπὸ μελαγχολίαν ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν διασῆμου ἱατροῦ ἐν Παρισίσις. Ὁ ἱατρὸς τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ φοιτᾷ εἰς διασκεδάσεις καὶ ἰδίως εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ὁ Καρλίνης καθ' ἑκάστην ἑσπέραν διηγείρει τὴν εὐθυμίαν τοῦ ἀκροατηρίου.— Ἄν ὁ ἠθοποιὸς αὐτός, προσέθηκε, δὲν διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν σας, ἡ ἀσθένειά σας εἶνε ἀνίατος.— Ἄ! Κύριε, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενὴς, ἐγὼ εἶμαι ὁ Καρλίνης, καὶ ἐνῶ διασκεδάζω ὀλόκληρον τὴν πόλιν τῶν Παρισίων καὶ κάμνω τοὺς ἀκροατάς μου ν' ἀποθνήσκωσιν ἀπὸ γέλωτα, ἐγὼ ἀποθνήσκω ἀπὸ μελαγχολίαν καὶ θλίψιν.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἀναλυτικαὶ τινες μέθοδοι ἐφαρμοζόμεναι ἐν ταῖς τέχναις καὶ τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ.

Βάμβαξ ἀνακαλύπτεται ἐν τοῖς λίνσις ὁ φάσμασιν ὅταν μοτὸς ἐξ αὐτῶν παρασκευασθεὶς ἐμβάπτισθῇ εἰς οἶνονπνευματώδη διάλυσιν τῆς κοραλλίνης καὶ πλυθῇ κατόπιν διὰ πυκνῆς διαλύσεως σόδας. Αἱ μὲν τοῦ λίνου ἴνες γίνονται τότε ροδόχροαι, αἱ δὲ τοῦ βάμβακος δὲν χρῶνυνται.